

پیشگفتار

چگونگی تأثیر موسیقی در افراد متفاوت است، زیرا که این هنر شگرف، اندیشه‌ها، هیجان‌ها، احساس‌های ساده لذت‌بخش و متأثرکننده‌ای را در ما بیدار می‌کند که خشن‌ترین رشته‌های وجود تا باریک‌ترین و ظریف‌ترین آن‌ها را متأثر می‌سازد و می‌لرزاند.

در باره حالتی که موسیقی در ما به وجود می‌آورد به هیچ وجه نباید جستجوگر چرایی و چگونگی آن باشیم و هرگونه پرسشی را در اندیشه خود راه دهیم. اگر شنونده‌ای به هنگام شنیدن اثری انتقاد خود را نه تنها بر گونه موسیقی بلکه بر چگونگی احساسی که در او ایجاد می‌کند استوار سازد، باید او را شنونده‌ای ناآگاه دانست که اسیر گونه‌ای واپس ماندگی اندیشه است و در نتیجه نخستین واکنش او خودبه‌خود و صمیمی نبوده و بدون هرگونه ارزش است. لیکن هنگامی که برنامه به پایان رسید، شنونده آگاه و باهوش می‌تواند از خود بپرسد که آیا آن موسیقی گونه‌ای تحرک روانی در او به وجود آورده است یا نه. این گونه روانکاوی می‌تواند در روشن کردن ارزش داوری نخستین او یاری‌دهنده باشد. به این ترتیب بسیار زودتر متوجه خواهد شد که این موسیقی برایش لذت‌بخش است یا نه. البته چنانچه این لذت به آسانی و به سرعت به وجود آمده باشد، نباید آن را به عنوان انگاره ارزش آن اثر دانست بلکه ممکن است این لذت زاده تعداد زیادی از شیوه‌های پیش‌پاافتاده

تقدیم به استادم، اولیویه مسیان

همراه با حق شناسی و محبت.

۰۰۴

مقدمه

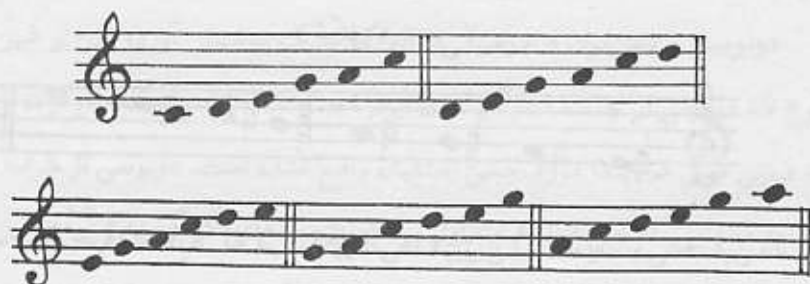
در برابر شنوندگانی که آثار استادانه نوین را درک نمی کنند، با وجود موفقیت های پی در پی آثار پیش پا افتاده و ناپایداری منتقدان و ساده لوحی اجراکنندگان، لازم است در این کتاب چند فصل را به روشن کردن موضوع، اختصاص دهیم.

هدف ما روشن کردن ذهن و به وجود آوردن امکان داوری و لذت بردن دوستداران موسیقی و همچنین آشنایی آنان با جنبش هایی است که در این زمینه در اواسط قرن بیستم انجام گرفته. کاری که تاکنون تنها حق منتقدان به شمار می رفته است. از سوی دیگر، می دانیم که تعداد منتقدان خوب بسیار اندک است، زیرا یک منتقد نه تنها باید یک آماتور یا یک علاقه مند، بلکه از نظر داوری های فنی یک متخصص هم باشد. لیکن امروزه این ویژگی ها را بسیار کم در یک فرد می یابیم. هر کدام از این منتقدان دچار یکی از این ویژگی هاست، در حالی که ما همچنان ستون خبرهای هنری را هر روزه بلندتر از روز پیش می یابیم.

برای ما این موضوع مهم نیست که در باره این یا آن مکتب یا آفرینش هنری ابراز عقیده نمائیم، چرا که در آن صورت تنها در راه برآوردن نیاز خود خواهانه خود خواهیم بود که همان یافتن هم سلیقه های خود باشد. پس بیشتر سخنان درباره فن موسیقی خواهد بود، آنهم به شکلی که همه کس بدون کمترین کوششی بتواند خط

مجموع شصت مُد به دست خواهد آمد (شکل ۱۱).

شکل ۱۱

همانطوری که ذکر شد دوبوسی رشته شش پرده‌ای یا هفت درج‌های را نیز که به «گام تمام پرده» معروف است، در آثارش مورد استفاده قرار داده است. (به شکل شماره ۵ مراجعه شود).

واضح است که موسیقی دوبوسی با مقام‌های متعدد خود (که طبق سلیقه و اراده خلاقه مصنف محاسبه و با یکدیگر مخلوط یا ترکیب می‌شود) با مفهوم هارمونیک جدید و سازبندی^{۲۸} کاملاً مشخص او، ممکن بود برای گوش‌هایی که به موسیقی تُنال^{۲۹} و جامع^{۳۰} استادانی مانند سن‌سان،^{۳۱} ریشارد اشتراوس، برامس،^{۳۲} سزارفرانک و بالاخره ماسنه^{۳۳} (با لیریس^{۳۴} آسان خویش) خو گرفته بودند، خوش آیند جلوه کند. در زمان دوبوسی (در خارج از دایره نُتو کلاسیک‌ها)^{۳۵} هیچگونه موسیقی جامع دیده نمی‌شود. در آثار نُتو کلاسیک‌ها نیز کوچک‌ترین بدعتی نمی‌توان یافت و هر یک از ابداع کنندگان در حالی که به وسیله آکوردهای پلئاس و ملیزاند مجذوب شده بودند سعی کردند با زبان ویژه‌ای آهنگ‌های خود را تصنیف کنند، مثلاً مقام‌های جدیدی را مورد استفاده قرار دهند (مانند: اولیویه مسیان)^{۳۶} یا ابداعات هارمونیک (مانند موریس راول)^{۳۷} به وجود آورند و یا ابداعات ریتمیک (مانند استراوینسکی) به کار ببرند.

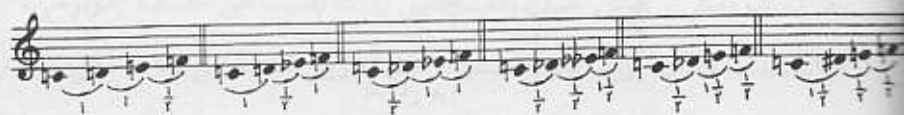
در میان این همه مقام‌های جدید که برای گوش‌های غربی‌ها تازگی دارد باید از مقام‌های هندی هم که توسط آبر روسل^{۳۸} بویژه در اثر تغزلی او به نام پادماواتی^{۳۹} مورد استفاده قرار گرفته است نامی به میان آید. مقام‌های مورد بحث روی امکانات حاصله از دو دانگ^{۴۰} (شکل شماره ۱۲) تکیه دارند، که می‌توان با تغییر دادن

شکل ۱۲

فواصل هر یک از آنها با استفاده از فاصله‌های نیم‌پرده،^{۴۱} پرده،^{۴۲} و یک و نیم‌پرده (دوم افزوده)^{۴۳} و جابه‌جا کردن آنها قالب‌هایی به شکل‌های شماره ۱۳ و ۱۴ به دست آورد و مورد مطالعه قرار داد.^{۴۴} با تضریب هر یک از قالب‌های ششگانه شکل شماره ۱۳ در هر یک از قالب‌های شکل شماره ۱۴ (که تشکیل یک

شکل ۱۳

شکل ۱۴

مقام جدید می‌دهد) تعداد سی‌وشش مقام گوناگون به دست می‌آید.